

הסוסקים לפסוק מבלי לכוונת מיד מוחזק ופי' הם דיוטותו אפי' מיעוט נגד מרובים דלא כ"ל א"ל לקבלו. אבל בלחמ זה אינו דובר כחכ' ספ"ד לשל דלח לפי' זה יסוד כלל בדברי הרא"ש ומהר"ם וכו' פי' בו פירש אחר ועיין מש"ל סי' ל"ד ז"ל כוונת דברי הרא"ש ומהר"ם ועל כל פנים כוונתם אינו ואל"כ אין להם יחד לתלות בו

ומתם כשל עזר ונפל עזר. ומ"ס רמ"א מנהיג"ק דכחב דלח למר קים ליה כוונת היחיד במקום שרבים מחכמי ישראל חולקים עליו. משמע דוקא יחיד אבל בנים ושנאה לא אין מו' דלח כלל כי לא נחית מהר"ק שם בנזק טענת קים לי' רק לדמות דברי הטועה לומר במילתא דלאסורא ג"כ יכול לומר קים ליה ופי' אחר מהר"ק ליתא לדאילו יציגין ליה כל טעמא הא בכח"כ ביחיד במקום שכל חכמי ישראל חולקין לא מלי לממר קים ליה וליוה' דמילתא כחב קן לסכור פה כל דובר שקר ועול בחזקתו אבל דלח יחיד דקאמר מהר"ק לאו דוקא סי' יסוד. והנה עמך הא שם איירי בטלות כח ה' כנפ"ו ה' חייב נאליה וכתב דאין לענון קים ליה כדכינו שמחה דלפילו דכ"מ אין הלכה כוונתם ביחיד במקום רבים והא שם בכך דלח דכח ה' כנפ"ו אינו דעת רבינו שמחה לבד כי אם דעת רא"ם מסכ"י עמו כמבואר בג"ע ח"ח ע"ג וסרי כחן שני רבנות' מסכימים לדעת ח' ועכ"ל יחיד דקאמר מהר"ק לאו דוקא רק ראונו מעוט נגד מרובי' וסרי חלח נגד רוב המיעוט ג"כ יחיד קרוי כוונת ואל"כ אין כחן ראוה משום מחבר ומסיכי חסיו למדש לנו דין וסכר

חדשה ואם נדין קן בולו ונלוה על רבינו גדול הכים יוסף פסקי בש"ע מהן מפט הלכה פסוקה כרוב ונשטן כמו שכתב בהקדמה סדרו על רוב בנין ומנין ואין לא חס כי המוחזק יכול למר קים ליה ואף הרמ"א לא הכיה רק במקום שרבים חולקים בעני' ח' וסביעיתם אשר מימיהם חנו שומי' אבל אם נאמר בדברי הפוסקים הללו ממש בכל ח"מ אין כחן הלכה פסוקה אחד מאלף ואין עשה רבינו ב"י קן הלל לא הכריע בעולם הראיה רק מכת רוב והלא לא אמרינן קן ב"מ ולכן לענ"ד לדיק יבזב גדול בזה כי אין למחברים בזה נזקם לשמוע. ועכ"פ הכון כמ"ס ספ"ד כי הכל תלוי בראות עיני הדיוטין לפי עיני כדון ואריך ישוב גדול כי לולי זאת ח"ו תיפוק תורה ויהיה ממש כל דלני' גבר ובעו"ה נשכח התורה מלפניו אשר אין בכל ח"מ ממש דין ח' שאין בו ככללי' או בפרטי' מחלוקת הפוסקים ראשונים או אחרונים וא"כ לשוא עמלו בונים הפוסקים ומחברים בראיות שונות ופולפל עמוק בתורה כי לעולם המוחזק יענון קים ליה ופי' תורמיתו הפקר ולכן לדיק יסוד רב ונפטר דין שמכר בש"ע ומהמכר וסרי"א השמיטו דעת המחזק קבלה בידי וכן ראיתי מדייני' מומחי' וכן דן חנו וכל מכלי לענון קים ליה כדעת המחזק כיון שהרב ב"י ורמ"א שמו אדרתו אחרי הדלת אין לחוש לו וקיימו וקבלו חכמי הדור לשמוע ולעשות ככל האומר במעט הקל"ש ש"ע והגהת רמ"א, ולדעתי אין ספק כי הכל בכת' מיד ה' השכיל על ידם כי קושי' רבות שהקשו עליהם אחרונים ופי' בדרך מריק ועמוק וכמו קן כללו במחקר וקולר לשונם דמים הרבה ולאין ספק שלא פונו להכלל כי אין היה אפשר לרב המלאכה לקוח מכל דברי הראשונים ואחרונים ולא יכבד עליהם מלאכה המורה לקוח רק רוח ה' נוספה בקרבם להיות לבנים מכוון להלכה בלי כוונת הטוב וחסד ה' בידם הלילה. ולכן ח"ו לומר קים ליה נגד הכרעת המחבר ורמ"א וזכרתי כמות חמי זקני הרב המופלא לדיק יסוד במסור"ר מיכל ז"ל שפירא וואל קודם מוחזק נחן כל ענינו בנחתה ש"מ ובמותו בא עליו ח"כ מסך מכווי' והיה בו כשכחי' רבים וביקש חמי הרב גאלון מסור"ר ילחך שפירא נדו בנו לענון קים ליה כהראב"ד וסייעתו דמליה ע"פ אינו ניכר ממנהג ש"מ כי בלח"ה לא חשב שח"כ יהא אחת ויהיה חכמי דור גדולי ישראל יושבין על דין ההוא ואף כי הייתי פסול מחמת קודם מ"מ נשאו ונחתו עמי והסכימו יחד הוהיל ודין זה אין לו זכר בח"מ בש"ע וברמ"א מכלי חס מקום לענון קים ליה וספיקו לשלם עד פ"א. וכן ראוי להורות בלי פקפוק וכן מלאכה בתשובה חס יחיד דף רס"ג ע"ב דלא מלי לענון קים ליה נגד הפסע הש"ע והרמ"א ע"ש. (סי' קכ"ה) בפרק המפקיד

דק הקצוי' בד"ג דכתיב ונפשו עדה וכו') וע"כ מוכח דלא ק"ל כתיבן הח' בדיק כי אם כתי' הח' בתח' סנהדרין וכ"כ סכ"ח בח"מ סי' רל"ב כתי' הח' כסנהדרין דהיינו דלחך רוב גמור אף במתן סולכים אחר רוב ואם קן כפיקא דכונתא דלפניו רוב המיעוט ורוב גמור בדין תורתו אין לא

ליך בחר רוב. ולכן אין טעם זה מספיק לליך בחר מיעוט. ואי חשבתי טעם אחר כי אמרינן לליך בחר רוב ומקרא מלא אחרי רבים להטות היינו כשרים על המעשה ועל דון גמור אי' מחויבים נחנו לעשות כפי הסורה אשר יורכו הרוב ולעשות כהוראתו הן בכל דבר אסור או דברי ריבים הן ד"כ והן ד"מ. אבל אם דנו בדמים שלא למעשה הבא לפניהם רק קבצו ריבים לדור' כו' ודאי לא שייך אחרי רבים ורשות ביד ב"ד שלאחרים לחלק ולקבוצ הלכה כמיעוט נגד הרוב כפי דעתם ותיקול סדרה כדאין בעדיות ולמה נשנו דברי יחיד בין מרובים לבטלה שאם יבוא ב"ד אחרים יסמוך עליהם ופי' הראב"ד והרמב"ם כגל' ממר' דיש רשו' ביד ב"ד לקבוצ הלכה אפילו ביחיד במקום רבים ע"ש וא"כ כפסוקן קים ליה דלמרינן לעיל הטעם דעביר דינא לנפשי ח"כ אף הוא יכול לומר קים ליה ביחיד כמו שב"ד היה רשות בידם להורות, ביחיד אף אי' כוונתו ועביר דינא לנפשי. אבל עם כל זה לא נח דעמי בזה הטעם ולפי נוקפי דאם אמרו הרבות ביד ב"ד הוא דחזקה ע"י דיעשו כהוגן והיו מחווי' בדין מבלי לחלק על רבים ויכללו דבריהם במשפט השכל ואילו לא יתלאו טעם הוגן ונכור למלוא לא

יסתרו דברי הלכותים כי רב הוא ולא יסיו משלימים דעת רבים אחרי גיוס אם לא בטעם הוגן ודעת של תורה מכריע בלי פקפוק. אין יאמרו ביחיד אבר לבנו ריק מחכמה ואפילו בתח' אין חס רואה חובה לעצמו שיהיה מכריע נגד רבים מחכמי דור אשר בית ישראל עליהם נשטן בלי טעם ובכר' ח"כ בכל ד"מ דלמרינן בגמ' הלכה יחיד ורבים הלכה כרבים יענון היחיד קי' לי ביחידאלי ואל"כ אין כחן הכרע ופסק כלל. ואין כחן סכר' לומר רק כמ"ס מהר"א שכן בחסובה סכ"ל הוהיל ולא ראו זה את זה ולא שמעו לא היו רוב כי חולי שמע אחד דברי חבירו כי' מסכים לו וסור מסכריו. וגם זה דוחק כי פעמים רבות שנוכחו בע"פ ובכתב ואחד שמע דברי חבירו וסכריו ונחלקו בו. ונתיב כי לא ידעין מהו הרוב כי אין לנו בקיאי' בכל דעת חכמי דור וסכרם ודבריהם דרך משל אם נאמר דעת הר"ק והרמב"ם הרי כחן שנים מי יודע כמה חכמי דור שהיה בימי הר"ק וכן כמה חכמי דור שהיה בימי הרמב"ם שחלקו עליהם עד שבעלה דעת הר"ק והרמב"ם במיעוט נגד דעת' המרובה ואם כי לא בא דעתם לאור עולם הוא מחמת נזות וסוד השמד ועול הגל' ונלעול בגו"ה. אשר רבי' לא העלו דבריהם על ספר לזכרון בסיכל ה' ורבי' ספרי' שנאבדו נשרפו ונשלו רבים שעוד עדיין ככוננים הפון בסיכל יחיד' ולא שפחתו עין הקורא כאשר ח"ל חדש' לבקרים נדפסי' וזרע אור ליש' ספרי' מקדמונים שכוו סמומים עד היום היום כמו חדושי רשב"א על שיטות הרבה הדושי רא"ה ורע"ב"א ואסיפא זקנים כשיטה מקובל' לכתם מסכתות וכצ' מלאכי ראיו מה שהיה מקדם לשיטתו לדברי יחיד מלאנו להם חכמים רבים ונלן קן יחיד מלי לענון קים ליה כי אין נו"ח מתן מספק כי לא ברידא לן שהם דברי יחיד כמ"ס זה מה ש' להלך בעד האומרים דמלי לענון קים ליה במיעוט נגד הרוב אבל עם כל זה אין דעה נוחה בכל הסכריות כי לפי' אף בחסורי' ובפרט בחסורי' שרס נרת ימיהם ב"ד אין חלוקת בחר רוב פוסקים ובספק קדושין דיש בכן ספק ח"א ופי' רבים ממרים בישראל חנו חלוקת בחר רוב פוסקים חלח דקת התורה ולמה לא נאמר ג"כ כהג"ל חלי שמע המרובים דעת המיעוט חזרו בו או חלי אינו הרוב כי רבו החולקים רק נחט לא מדע כמס"ל ואם לא חששו לדברים כאלה בחסורים החסורים הנוגעים לנפשות וחיי עולם אין נחשו לענין מתן לדברים כאלה ונח מהכלל אשר נמסר לו אחרי רבים להטות ואילו היה הדין מפרש בספרים מרובים קדמונים כהרשתי ובעתה דעמי נגד דעתם ואף כי אשק ואשוע לית דמשניח פי' אין לזה ראיה כלל מספרי קדמונים רק מהר"ק לב ומהר"א ששון ממנו יאדווחם על קבלת הרא"ש מרבו מהר"ם דמקום ספיקא ומחלוקת